

LBRIS

We know

Editor: Anca Eftime

Redactor: Anca Eftime

DTP: Simona Bănică

Never Never, Colleen Hoover, Tarryn Fisher

Publicată inițial, în 2017, de CreateSpace Independent Publishing Platform.

Textul prezentei ediții este revizuit.

Copyright © 2017 by Colleen Hoover and Tarryn Fisher

Copyright © 2023 by Tarryn Fisher, pentru ediția revizuită

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2023, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-51-8

E-pub 978-606-9713-52-5

Audiobook 978-606-9713-53-2

București, 2023

Tipar executat la:

EVEREST
TIPOGRAFIA

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001,
BCR Sucursala Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN

Never never / Colleen Hoover ; trad. din lb. engleză și note de
Dan Doboș. - București : Epica, 2023

ISBN 978-606-9713-51-8

I. Doboș, Dan (trad. ; note)

821.111

COLLEEN HOOVER

TARRYN FISHER

NEVER NEVER

NU UITA SĂ-ȚI ADUCI AMINTE DE MINE

Traducere din limba engleză și note de
DAN DOBOȘ



EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

1

Charlie

Bufl! Și toate cărțile cad pe linoleumul pestrițat al podelei. Alunecă puțin, se rostogolesc și se opresc lângă niște picioare. Ale mele. Nu recunosc sandalele negre și nici unghiile date cu oă roșie, dar constat că se mișcă atunci când le cer, ceea ce înseamnă că sunt ale mele. *Serios?*

Sună un clopoțel. Mă înfiorez.

Tresar, iar inima dă să-mi sară din piept. Mă uit în toate părțile, ca să văd unde mă aflu, încercând în același timp să nu mă dau de gol.

Ce fel de clopoțel a fost? Unde sunt?

În încăperea intră deodată niște tineri cu rucsaci în spate, vorbind și râzând. *E clopoțelul de la școală.* Se strecoară în bănci, încercând fiecare să vorbească mai tare decât celălalt. Percep o mișcare la picioarele mele și mă trag înapoi surprinsă. Văd pe cineva aplecat, care adună cărțile de pe podea, o față roșie la față, cu ochelari. Înainte să se îndrepte de spate, mă

privește cumva cu frică și apoi se grăbește să plece. Ceilalți râd. Atunci când privesc în jur, mi se pare că eu sunt motivul veseliei lor, dar, de fapt, cu toții se uită la fata cu ochelari.

— Charlie! strigă cineva. Ați văzut ce-a făcut? Charlie... Alo... Ce-ai pățit?

Inima îmi bate repede. Foarte repede.

Unde mă aflu? De ce nu-mi pot aminti nimic?

— Charlie! șoptește altcineva.

Privesc în jur. *Cine e Charlie? Care dintre noi e Charlie?*

Sunt atât de mulți copii: blonzi, șateni, cu ochelari, fără ochelari...

În încăpere intră un om care are în mână o servietă. O așază pe catedră.

Profesor. Sunt într-o clasă, iar acesta e profesorul. Liceu sau colegiu? mă întreb.

Mă ridic brusc în picioare. Nu mă aflu în locul potrivit. Cu toții s-au așezat, dar eu rămân ridicată... și încep să merg.

— Unde te duci, domnișoară Wynwood?

Profesorul mă privește pe deasupra ramei ochelarilor, în timp ce frunzărește un teanc de coli de hârtie. Le trântește pe catedră, făcându-mă să tresar. Probabil că eu sunt domnișoara Wynwood.

— O doare burta! strigă cineva.

Chicotesc cu toții. Simt un fior de gheață cum îmi urcă pe șira spinării și se târâște apoi în lungul brațelor. Râd de mine, iar eu nu știu cine sunt copiii ăștia.

Se aude vocea unei fete.

— Taci din gură, Michael.

— Nu știu, spun eu, auzindu-mi vocea pentru prima dată. E prea ascuțită. Îmi dreg glasul și mai încerc o dată.

— Nu știu. Nu ar trebui să mă aflu aici.

Urmează alte râsete. Privesc la posterele de pe pereți, la fețele foștilor președinți sub care stau scrise perioadele în care au condus. *Ora de istorie? Din liceu?*

Bărbatul — profesorul — își întoarce capul într-o parte, ca și cum aș fi spus cea mai mare prostie cu putință.

— Și unde altundeva ar fi trebuit să fii în ziua testului?

— Nu... nu știu.

— Stai jos! mă îndeamnă el.

Nu am nici cea mai vagă idee unde m-aș putea duce dacă aș pleca de aici. Așa că mă întorc. Fata cu ochelari privește în sus către mine când trec pe lângă ea. Își întoarce însă repede capul în altă parte.

Imediat după ce mă așez, profesorul începe să ne împartă hârtiile. Se plimbă printre bănci, în timp ce ne informează cu glas plictisit ce pondere va avea acest test în stabilirea notei finale. Când ajunge lângă mine, se oprește, iar între sprâncene îi apare o cută adâncă.

— Nu știu ce încerci să faci, îmi spune el, bătând ușor în tăblia băncii cu vârful degetului său gros. Indiferent ce gânduri ai, să știi că m-am săturat. Încă o șmecherie și te trimit în biroul directorului.

Îmi trântește pe bancă hârtia cu testul și pornește mai departe.

Nu-l aprob din cap, nu spun nimic. Încerc să mă hotărâsc ce e de făcut. Să-i anunț pe toți că habar n-am cine și unde sunt. Sau să-l trag deoparte pe profesor și să-i explic în șoaptă. A spus însă că nu mai are chef de nicio șmecherie. Ochii îmi cad pe hârtia din fața mea. Ceilalți s-au aplecat deja deasupra testelor, scârțâind din creioane.

Clasa a douăsprezecea**Istorie**

Dl. Dulcott

E un spațiu lăsat liber. Acolo ar trebui să-mi scriu numele, dar nu știu cum mă cheamă. Profesorul mi-a spus *domnișoara Wynwood*.

De ce nu-mi recunosc propriul nume? De ce nu știu unde mă aflu?

Sau ce sunt?

În afară de mine, toată lumea stă cu capul aplecat asupra testelor. Rămân în bancă și privesc tot înainte. Dl. Dulcott mă privește de la catedră. Pe măsură ce rămân cu privirea ridicată, văd cum se înroșește la față.

Timpul trece, dar lumea mea pare să fi înghețat. Într-un târziu, profesorul se ridică, dă să-mi spună ceva, dar nu apucă fiindcă sună clopoțelul.

— Puneți lucrările pe catedră înainte să ieșiți, zice el, continuând să mă fixeze cu privirea.

Toată lumea se îndreaptă spre ușă. Mă ridic și fac același lucru, fiindcă nu văd ce altceva aș putea să fac. Îmi țin ochii în jos, dar pot simți furia profesorului. Nu înțeleg de ce e atât de supărat pe mine. Ajung pe hol, între două rânduri de dulapuri albastre, lipite de pereți.

— Charlie! strigă cineva. Charlie, așteaptă-mă!

O secundă mai târziu, simt cum sunt luată de braț. Mă aștept să fie fata cu ochelari; nu știu de ce. E alta. Am aflat însă că eu sunt Charlie. *Charlie Wynwood*.

— Ți-ai uitat geanta, zice ea, dându-mi un rucsac alb.

Îl iau din mâinile ei, întrebându-mă dacă nu cumva voi găsi înăuntru un portofel care să conțină vreun act de identitate. Fata continuă să mă țină de braț în timp ce mergem împreună. E mai scundă decât mine, are părul lung și negru, ochi căprui, imenși, care par să-i acopere jumătate din față. E uimitoare și frumoasă.

— De ce te-ai purtat așa ciudat la oră? mă întreabă ea. Ai aruncat pe jos cărțile lui Shrimp¹ și apoi ai plecat.

Îi simt parfumul; are un miros cunoscut și prea dulce, ca și cum ar fi fost făcut dintr-un milion de flori aflate în competiție. Mă gândesc la fata cu ochelari, la expresia de pe fața ei atunci când s-a aplecat să-și adune manualele. Dacă eu i le-am aruncat, de ce nu-mi amintesc asta?

— Păi...

— E vremea prânzului, de ce mergi în direcția aia?

Mă trage pe un alt coridor și ne îngheșuim printre și mai mulți elevi. Cu toții se uită la mine... îmi aruncă priviri fugare. Mă întreb dacă ei mă cunosc, dar și care e motivul pentru care eu nu sunt cine sunt. Nu-mi dau seama de ce nu-i spun fetei lucrul ăsta, domnului Dulcott, de ce nu trag pe nimeni de mânecă să-i spun că nu știu cine și nici unde sunt. În timp ce învârt în minte pe toate părțile ideea asta, pătrundem printr-o ușă dublă în interiorul cantinei.

Zgomote și culori. Corpuri care au un miros unic, lumini fluorescente strălucitoare care urâțesc totul în jurul lor. *Oh, Doamne!* Mă trag de bluză.

Fata de la brațul meu sporovăiește încontinuu. Andrew a făcut asta, iar Marcy altceva. Ei îi place de Andrew, dar o

¹ Crevete.

urăște pe Marcy. Nu știi cine sunt oamenii ăștia. Mă trage în șirul din fața tăvilor cu mâncare. Luăm niște salată și o cola dietetică. Pe urmă, ne așezăm tăvile pe o masă. Aici stau deja niște elevi: patru băieți, două fete. Îmi dau seama că noi completăm în felul ăsta un grup. Toate fetele sunt prietene cu câte un tip. Se uită cu toții la mine, ca și cum ar trebui să fac sau să spun ceva. Singurul loc liber este lângă un băiat cu părul închis la culoare. Mă așez încet, punându-mi ambele palme pe masă. Mă privește fugar și apoi se apleacă asupra tăvii sale cu mâncare. Îi văd broboanele fine de sudoare de pe frunte. Strălucesc chiar lângă primele fire de păr.

— Voi doi sunteți tare ciudați câteodată, îmi spune o altă fată, blondă, care stă în fața mea, de partea cealaltă a mesei.

Privește când la mine, când la tipul lângă care stau. El își ridică ochii din castronul cu macaroane, dar realizez că o face doar ca să-și rearanjeze mâncarea pe tavă. Nu a luat nicio înghițitură și pare foarte preocupat. Se uită la mine, eu îi susțin privirea și apoi ne întoarcem amândoi capetele spre fata blondă.

— S-a întâmplat ceva de care ar trebui să știm și noi? întrebă ea.

— Nu, răspundem la unison.

E iubitul meu. Îmi dau seama de lucrul ăsta după felul în care ne tratează toată lumea. El îmi zâmbește brusc, arătându-și dinții orbitor de albi, după care mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

— Suntem bine, zice el, strângându-mă zdravăn.

Din reflex, înțepenesc brusc, dar, când văd cele șase perechi de ochi ațintite asupra mea, mă relaxez și intru în jocul lui. E înfricoșător să nu știi cine ești — dar e de-a dreptul terifiant să te gândești că vei greși din cauza asta. Sunt speriată. Tare.

Totul a mers prea departe. Dacă spun ceva nepotrivit acum, voi părea... *nebună*. Afecțiunea pe care o arată el față de mine pare să-i facă pe toți ceilalți să se liniștească. Pe toți, cu excepția... lui. Ceilalți revin la conversațiile lor, iar cuvintele se amestecă între ele: fotbal, o petrecere, iarăși fotbal. Tipul care stă lângă mine râde și participă la fiecare dintre dialogurile lor, fără să-și ia brațul de pe umerii mei. Ei îi spun Silas. Iar mie, Charlie. Fata cu părul negru și cu ochii mari este Annika. Uit numele celorlalți din cauza tuturor sporovăielilor fără sens.

Prânzul se termină până la urmă și ne ridicăm cu toții. Pășesc lângă Silas sau mai degrabă el merge alături de mine. Habar n-am unde ne îndreptăm. Annika vine și ea lângă mine, împletindu-și brațul cu al meu și flecărind despre antrenamentul majoretelor. Mă face să mă simt claustrofobă. Când ajungem într-o anexă a holului, mă aplec către ea și îi spun în șoaptă, așa încât să nu m-audă decât ea:

— Poți să mă conduci la următoarea oră?

Fața îi devine serioasă. Face un pas în spate și îi spune ceva prietenului ei, iar imediat după aceea brațele noastre se întrepătrund din nou. Mă întorc spre Silas:

— O să mă conducă Annika.

— Bine, îmi spune el, părând cumva ușurat. Ne vedem... mai târziu, încheie el, după care se îndreaptă în direcția opusă.

Annika se întoarce spre mine, imediat după ce el iese din raza noastră vizuală.

— Unde se duce?

— La oră, răspund eu ridicând din umeri.

Fata scutură din cap, de parcă ar fi foarte confuză.

— Eu una nu prea vă înțeleg. Când nu vă puteți lua mâinile unul de pe celălalt, când vă comportați de parcă n-ați

suporta să vă aflați în aceeași încăpere. Charlie, e musai să ieși o decizie în privința lui.

Se oprește în fața unei uși.

— Am ajuns... spun eu, ca să văd dacă ea o să mă contracizeze, dar n-o face.

— Sună-mă mai târziu, îmi zice. Vreau să aflu ce s-a întâmplat aseară.

O aprob din cap. După ce dispare în marea de chipuri de pe culoar, intru în clasă. Nu știu unde să mă așez, așa că mă îndrept spre ultimul rând și mă strecor în locul de lângă fereastră. Am ajuns ceva mai devreme, așa că îmi deschid rucsacul. Între două caiete și o trusă de farduri zăresc un portofel. Îl scot și îl deschid. Văd un permis de conducere și fotografia unei fete cu chip strălucitor și cu părul negru. *Eu sunt.*

Charlize Margaret Wynwood
2417 Holcourt Way
New Orleans, LA

Am șaptesprezece ani. Ziua mea e pe douăzeci și unu martie. Locuiesc în Louisiana. Mă uit la fotografia din colțul din stânga-sus și nu recunosc fața aceea. E a mea, dar n-am mai văzut-o niciodată. Sunt... *drăguță*. Și am doar douăzeci și opt de dolari.

Locurile din bănci se umplu unul câte unul. Cel de lângă mine rămâne însă gol, de parcă tuturor le-ar fi frică să se așeze aici. Sunt la ora de limbă spaniolă. Profesoara e drăguță și tânără. Se recomandă ca fiind domnișoara Cardona. Nu mă privește de parcă m-ar urî, așa cum o fac mulți alții din jurul meu. Începem cu timpurile verbelor.

Nimic la timpul trecut. Nimic la timpul trecut.

La cinci minute după începutul orei, se deschide ușa. Intră Silas, cu privirea în podea. Am senzația că a venit să-mi spună sau să-mi aducă ceva. Mă pregătesc, gata să mă prefac, dar domnișoara Cardona face un comentariu hazliu despre faptul că a întârziat. Se așază pe singurul loc liber, cel de lângă mine, și privește drept înainte. Mă holbez la el și nu încetez până când, într-un târziu, se întoarce să mă privească la rândul său. Pe față, are șiroaie de transpirație.

Are ochii mari. Mari... *exact ca ai mei.*

2

Silas

Trei ore. Au trecut aproape trei ore, iar mintea mea e încă încețoșată.

Dar nu e vorba de ceață. Nici măcar de un abur gros. Mă simt de parcă m-aș învârti într-o cameră cufundată în beznă în căutarea întrerupătorului.

— Ești bine? mă întreabă Charlie.

Mă uit la ea de câteva secunde, încercând să găsesc pe chipul ei urmele oricărei familiarități, fiindcă, nu-i așa, înfățișarea ei ar trebui să fie lucrul pe care îl cunosc *cel mai bine*.

Nimic. Privește în jos spre bancă, iar părul negru și des îi cade în șuvițe ca niște jaluzele. Vreau să mă uit mai bine la ea. Am nevoie de o ancoră, de ceva familiar. Îmi doresc să prezic un semn din naștere sau un pistrui înainte de a le vedea, fiindcă îmi trebuie *ceva* recognoscibil. Mi-ar ajunge orice amănunt care să mă facă să cred că nu-mi pierd mințile.

Într-un târziu, își ridică mâna și-și dă părul pe după ureche. Mă privește cu ochi mari, complet necunoscuți. Șanțul dintre sprâncene i se adâncește și începe să-și muște unghia degetului mare.

E îngrijorată pentru mine. Poate pentru amândoi.

Amândoi.

Mi-aș dori să o întreb dacă știe ce-ar fi putut să mi se întâmple, dar nu vreau s-o sperii. Cum să-i explic că nu o cunosc? Că nu știu pe *nimeni*? Mi-am petrecut ultimele trei ore încercând să mă comport normal. La început, am fost convins că luasem niște substanțe interzise, care îmi cauzaseră un fel de leșin, dar ceea ce simțeam nu se potrivea deloc cu leșinul. Era ceva diferit: nu eram nici drogat, nici beat, deși habar n-am de unde știu senzațiile astea. Nu-mi amintesc nimic mai vechi de trei ore.

— Hei, zice Charlie întinzându-și mâna de parcă ar fi dorit să mă atingă, dar retrăgându-și-o imediat. Ești în regulă?

Mă apuc de mânecă și-mi șterg transpirația de pe frunte. Când își ridică din nou ochii spre mine, îi văd plini de îngrijorare. Îmi silesc buzele să schițeze un zâmbet.

— Sunt bine, murmur eu. Am avut o noapte lungă.

Mă sperii imediat după ce rostesc cuvintele astea. N-am nicio idee ce fel de noapte am avut, iar dacă fata asta de lângă mine e cu adevărat prietena mea, atunci o astfel de propoziție nu are cum să o liniștească.

Văd cum îi tresar puțin pleoapele. Își ridică privirea.

— De ce a fost o noapte lungă?

Rahat.

— Silas, aud o voce din cealaltă parte a clasei. Nu mai vorbi, îmi spune profesoara.

Pe urmă, se întoarce la predare, fără să bage de seamă reacția pe care o avusesem când îmi strigase numele. Mă uit fugăr spre Charlie și apoi, imediat, îmi duc privirea pe bancă. Degetele urmăresc nume scrijelite în lemn. Știu că Charlie continuă să se uite la mine, dar eu îi evit privirea. Îmi întorc palma în sus și îmi trec două degete pe bățaturile de acolo.

Oare muncesc? Îmi câștig pâinea în construcții?

Poate că e de la fotbal. În timpul prânzului, am hotărât să-mi folosesc timpul ca să-i observ pe cei din jurul meu și am aflat că după-amiază trebuie să fiu la antrenament, la fotbal. N-am idee la ce oră și nici unde e terenul, dar în ultimele trei ore am reușit să mă descurc și fără asemenea amănunte. Poate că nu am niciun fel de amintire acum, dar adevărul e că sunt foarte bun la a mă prefăca că totul e normal. Poate *prea* bun.

Întorc și cealaltă palmă și descopăr același fel de bățături.

Poate că trăiesc la o fermă.

Nu, nu-i așa.

Nu-mi dau seama de unde știu asta, dar, chiar și fără a fi în stare să-mi amintesc ceva, se pare că am capacitatea de a ști care dintre presupunerile în legătură cu mine sunt adevărate și care nu. S-ar putea să fie mai degrabă un proces de eliminare, decât intuiție sau memorie. De exemplu, nu cred că un om care locuiește la o fermă ar purta hainele cu care sunt eu îmbrăcat. Sunt faine. *La modă?* Dacă e să iau în considerare încălțările pe care le port, aș zice mai degrabă că am părinți bogați. Doar că nu știu de ce, fiindcă nu am nicio amintire despre ei.

Nu știu unde locuiesc, nici cu cine, dacă semăn mai mult cu mama sau cu tata.

De fapt, nu știu nici măcar cum arăt eu însumi.

Mă ridic brusc, împingând fără să vreau cu zgomot banca. Cu excepția lui Charlie, toată lumea din clasă își întoarce privirile spre mine. Fata oricum nu mă scăpase din priviri după ce m-am așezat în bancă. Ochiul ei nu sunt nici întrebători, nici blânzi.

Sunt acuzatori.

Profesoara mă privește lung, dar nu pare deloc surprinsă că am atras atenția tuturor. Se mulțumește să rămână tăcută, așteptând probabil să-i comunic motivul comportamentului meu.

— La baie, zic eu, înghițindu-mi un nod din gât.

Buzele îmi sunt lipicioase. Gura îmi e uscată. Mentea mi-e tândări. Nu aștept permisiunea ei și încep să merg spre ușă. Simt privirile tuturor asupra mea în timp ce trec printre bănci.

O iau la dreapta și ajung la capătul holului fără să găsesc vreo baie. Mă întorc pe același drum, trec prin fața clasei și continui să merg până când ajung la o toaletă. Deschid ușa, sperând că voi fi singur, dar văd pe cineva cum urinează, cu spatele la mine. Mă duc la chiuvetă, dar nu privesc în oglindă. Îmi cobor ochii spre chiuvetă, o apuc zdravăn cu ambele mâini și strâng tare. Inspir adânc.

Poate că dacă îmi privesc chipul, imaginea va declanșa o amintire. Sau poate că voi avea o senzație vagă de recunoaștere. Ceva. *Orice.*

Tipul care stătuse la piscoar cu câteva secunde mai înainte a venit lângă mine și se sprijină de o altă chiuvetă, cu brațele la piept. Mă uit la el și văd că mă fixează cu privirea. Părul îi este atât de blond încât aproape că poate fi considerat alb. Este și extrem de palid și-mi aduce aminte de o meduză. E aproape transparent.